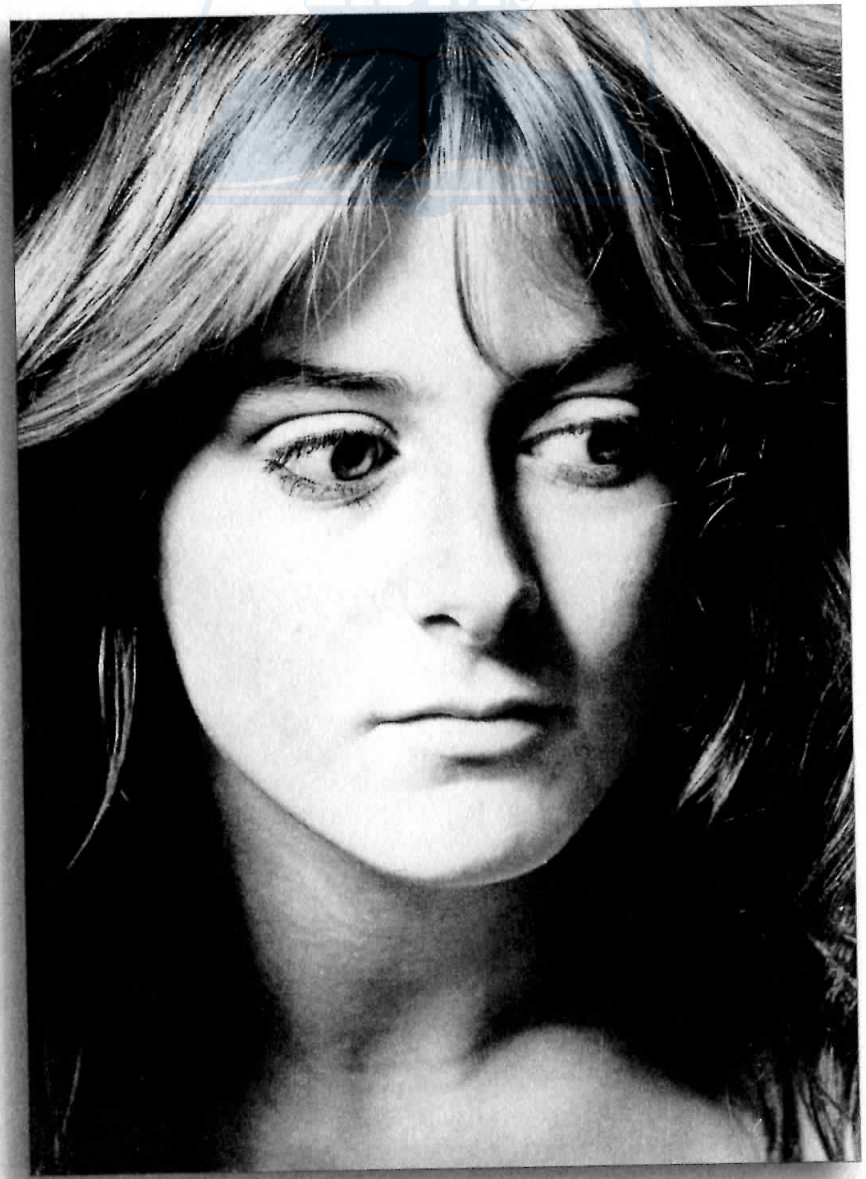

PROLOG

Laurel Estabrook a fost cât pe ce să fie violată în toamna când intrase în al doilea an de colegiu. Ba chiar a fost o minune că a scăpat cu viaţă. Nu a fost una dintre acele întâlniri amoroase cu un băiat chipeş, student la Universitatea din Vermont, întâlniri care sfârşesc cu un viol după câteva ore petrecute lângă un butoiaş cu bere. A fost un atac violent, terifiant, comis de bărbaţi mascaţi — da, au fost doi — cu feţele acoperite cu cagule de lână, care nu lăsau să li se vadă decât ochii şi rânjetul larg. Un atac despre care îţi închipui că se întâmplă doar femeilor din alte state, undeva, departe, unor victime ale căror figuri le vezi la ştirile de dimineaţă şi ale căror mame deznădăjduite, pustiite de durere, sunt intervievate de reportere absurd de frumoase.

Mergea cu bicicleta pe un drum de ţară care traversa o pădure, cam la douăzeci de mile nord-est de colegiu, într-un oraş cu nume rău prevestitor şi oximoronic: Underhill[1]. La drept vorbind, numele nu îi păruse ameninţător decât după ce fusese atacată. Şi tot după aceea se ferise cu străşnicie să mai pună piciorul în acel loc. Era într-o duminică, pe la şase şi jumătate după-amiaza, a treia duminică la rând când încărcase bicicleta de munte cu care făcuse multe excursii în portbagajul maşinii Taliei, colega ei de cameră, şi condusese

[1] Subdeal.

ceea ce însemna că în talpa fiecărui pantof avea o clemă de metal prinsă de pedală. Ar fi trebuit să își elibereze picioarele, să se oprească, să pună un picior în pământ și să întoarcă bicicleta cu 180 de grade. Numai că, înainte să poată face vreo mișcare, din mașină țâșniră doi bărbați, șoferul și pasagerul din dreapta. Amândoi aveau fețele acoperite cu măștile acelea înspăimântătoare, care nu aveau de ce să fie purtate la sfârșitul lui septembrie, nici măcar în așa-zisa tundră din nordul Vermontului.

Într-un acces disperat de bravură, încercă să treacă în viteză pe lângă ei, dar nu avu nici o șansă. Unul o înșfăcă de după umeri în clipa când trecu pe lângă el, în timp ce tovarășul lui o apucă de talie și o ridică în aer (odată cu bicicleta). Se năpustiră asupra ei ca doi rugbiști care placează un adversar ajuns în terenul lor. Laurel țipă — strigăte de copil deznădăjduit, care știe că nu are cum să se apere singur. În același timp, se gândea la ceea ce părea să o încurce cel mai mult în acel moment: faptul că pantofii îi erau prinși de pedale. Trebuia să rămână așa cu orice preț, cu picioarele în pantofi și mâinile încleștate pe ghidon. Era singura ei șansă de a nu apărea fotografiată în chip de victimă pe cutiile de lapte din Vermont și pe prima pagină a ziarelor din Vermont. De ce? Fiindcă își dădea seama că nu avea cum să se împotrivească agresorilor — până și părul îi atârna în șuvițe umede de transpirație — dar și că, dacă nu izbuteau să o desprindă de bicicletă, avea să le fie mult mai anevoios să o care în adâncul pădurii sau să o arunce în furgonetă.

La un moment dat, bărbatul care era mai musculos și care mirosea a sală de gimnastică — nu urât, nu a transpirație, ci a greutățile de metal care se pun la haltere — încercă să îi tragă un pumn în figură, dar probabil că ea se ferise, fiindcă izbi cu pumnul în casca de protecție și trase o înjurătură. De sub mască se vedeau ochii reci și cenușii ca cerul de noiembrie, iar la ambele încheieturi avea tatuat un colac de sârmă ghimpată în chip de brățară. Urlă la tovarășul său — și acesta avea un tatuaj, ceva la care nu te-ai fi gândit, un craniu cu urechi

ascuțite de lup și colți dintre care ieșeau fuioare lungi de fum — ordonându-i să lase jos bicicleta, ca să îi poată desprinde pantoful din clemă. O clipă, îi trecu prin minte să își elibereze ea însăși piciorul, ca să îl poată izbi cu vârful tare al pantofului de ciclism. Dar renunță, din fericire pentru ea. Ținu piciorul cu vârful în față și talpa apăsată pe clemă. Bărbatul încercă atunci să o tragă de gleznă, numai că nu se pricepea la cleme și nu avea idee cum să îi sucească piciorul. Înfuriat, amenință să îi rupă glezna, timp în care tovarășul lui se căznea să îi desfacă degetele încleștate pe ghidon. Dar Laurel rezistă și continuă să țipe cât o țineau puterile, convinsă că e singura ei șansă de a scăpa cu viață. Și nu se înșela.

În tot acest timp o făceau curvă. În cele câteva clipe — poate că fuseseră minute, nu își dădea seama — o făcură curvă, târâtură, putoare, otreapă. Curvă nenorocită. Curvă cretină. Curvă în călduri. Curvă împuțită. Curva curvelor. Mortăciune de curvă. Nu foloseau nici un verb. Cuvintele erau violente, cu toate că, la început, câteva nu păreau să exprime ura, mânia și neputința. Cuvintele acelea erau repetate cu voce normală (nu strigat) și cu un rânjet, de individul mai slab. Era o glumă pe care o știau doar ei doi și numai după ce bărbatul le spuse de mai multe ori, Laurel își dădu seama la ce se referea. „Dă-i un șpriț", zicea acesta, închipuindu-și în mod greșit că stârnește o secreție chiar înaintea copulației. Gluma nu avea însă nici un efect asupra tovarășului său, pentru că acesta nu căuta decât să își satisfacă ura fără margini îndreptată împotriva fetei. Ce nume dau terapeuții acelui moment de excitație? Pe cât își dădea Laurel seama, individul nu avea să ajungă la extaz decât în momentul când ea ar fi murit. În clipa în care o ucideau.

Până la urmă, o trântiră pe jos, odată cu bicicleta. O fracțiune de secundă, Laurel speră că au renunțat. Dar nu era deloc așa. Se apucară să o tragă de roțile bicicletei, ca și cum ea și bicicleta ar fi fost un animal, o căprioară moartă pe care o târau de picioare afară din pădure.

O târau spre dubă, săpând un şanţ în praf cu cotul şi genunchiul ei drept, cu intenţia de a o arunca înăuntru cu tot cu bicicletă.

Nu reuşiră, şi probabil că a fost încă unul din motivele pentru care a scăpat cu viaţă. Aveau atât de multe aparate de gimnastică înghesuite în spatele vehiculului că nu era loc să o bage înăuntru atâta timp cât era încleştată de bicicletă. Când o ridicară, Laurel zări cu coada ochiului greutăţi pentru haltere, banchete şi bare de metal şi ceva care semăna cu componentele verticale ale unui aparat de gimnastică Nautilus. Neavând ce face, o trântiră din nou pe jos ca să poată elibera partea din spate a maşinii. O trântiră cu atâta furie că îi fracturară clavicula şi îi făcură pe sânul stâng o rană care nu avea să se vindece complet decât după mai multe luni. Durerea o fulgeră cu atâta violenţă că i se făcu rău pe loc şi doar adrenalina din sânge o împiedică să vomite. Şi cu toate acestea, nu dădu drumul ghidonului şi nici nu îşi desprinse picioarele de pedale. Unul dintre bărbaţi urlă la ea să nu se mişte, ceea ce nici nu avea de gând, din mai multe motive. Pe de o parte, nu voia să se desprindă de bicicletă, iar pe de alta, cu clavicula fracturată, îi era aproape imposibil să îşi elibereze picioarele, să se ridice şi să plece pe bicicletă îndeajuns de repede cât să nu fie ajunsă din urmă.

Cât a zăcut acolo? Zece secunde? Cincisprezece? Probabil că nici măcar o jumătate de minut. Agresorii îi zăriră pe ceilalţi biciclişti înaintea ei. Ceva mai încolo, venind în viteză spre ei, erau trei biciclişti vânjoşi. După cum s-a aflat mai târziu, erau avocaţi din Underhill care se întorceau acasă după o excursie de şaptezeci şi cinci de mile pe valea râului Mad. Aveau biciclete solide şi când auziră ţipetele lui Laurel se ridicară din şa şi pedalară din răsputeri. Era un act de bravură cum nu prea se mai văd în zilele noastre. Dar ce altceva ar fi putut face? Să îi lase să o răpească şi să o ucidă? Cine ar fi putut rămâne indiferent? Văzându-i că se apropie, cei doi se năpustiră la maşină şi închiseră portierele. Laurel crezu că vor pleca. Dar nu, nu încă. Puseră duba în marşarier şi veniră cu spatele spre ea, ca să o calce şi să o omoare. Chiar erau hotărâţi să o omoare. Spre norocul

ei, Laurel nu se afla drept în spatele dubei, ci mai într-o parte, îndeajuns cât să se poată târî, aşa prinsă de bicicletă cum era, câteva palme mai încolo, îndeajuns cât să nu poată fi călcată. Maşina trecu peste roţile bicicletei, turtindu-le complet şi sucindu-i laba piciorului stâng. Dar talpa dură a pantofului şi furca din faţă o apărară şi roata nu îi zdrobi oasele. Şoferul acceleră şi demară în trombă, aruncându-i pietricele în obraz şi în ochi. Preţ de câteva clipe, gazul de eşapament o sufocă.

Când fu în stare să respire din nou, vomită. Plângea cu hohote, era rănită, sângera, era murdară. Era o victimă vrednică de plâns: o fată ţintuită la pământ de bicicletă, ca o ţestoasă răsturnată pe spate. Mai trecu ceva vreme până îşi dădu seama că unul dintre agresori îi rupsese arătătorul mâinii stângi încercând să îi descleştеze mâna de pe ghidon.

Cu gesturi blânde, avocaţii îi suciră puţin câte puţin gleznele ca să o ajute să îşi desprindă pantofii de pedale şi apoi o sprijiniră cu grijă, ca să se poată ridica în picioare. Duba dispăruse de mult, dar Laurel ţinuse minte numărul de înmatriculare, aşa că bărbaţii fură arestaţi în câteva ore. Unul dintre ei lucra la un club unde veneau culturişti abrutizaţi ca să se antreneze la ridicarea greutăţilor. Locuia nu departe de locul unde parca ea maşina şi o urmărise cu o săptămână înainte. Când văzuse că s-a întors breakul Jetta condus de fata cu păr blond care îi ieşea de sub cască la ceafă, se grăbise să profite de ocazie. Laurel era prima femeie pe care încerca să o violeze în Vermont, în schimb violase altele în Washington şi Idaho, înainte să vină spre est. În Montana tăiase venele de la încheietura mâinilor unei profesoare pe care o atacase în timp ce îşi făcea alergarea de dimineaţă, şi o lăsase să moară într-un lan cu grâu de toamnă. O lăsase legată de un gard de sârmă ghimpată şi tatuajele de la încheieturile lui — la fel ca multe alte tatuaje — erau făcute în amintirea acelei zile. O podoabă cu valoare de suvenir îndrăgit.

Pe cât se pare, tovarăşul său habar nu avea că noul lui prieten e un criminal. El însuşi era un om fără rădăcini, ajuns din întâmplare în Vermont, şi îşi închipuia că or să se distreze pe seama unei tinere cicliste.

După aceea, Laurel se duse acasă, în Long Island, ca să se vindece, şi nu se mai întoarse la colegiul din Vermont decât în ianuarie, la începutul semestrului de primăvară. Luă lecţii în vara următoare ca să recupereze materia pierdută — în iulie fu oricum nevoită să se ducă la Burlington, ca martor în procesul agresorilor — dar toamna reluă cursurile având aceeaşi programă ca ceilalţi colegi ai ei şi absolvi colegiul odată cu ei, doi ani mai târziu, în iunie. Procesele fuseseră însă o grea încercare pentru ea. Adevărat, fuseseră scurte, dar fuseseră două. Era pentru prima oară după atac când dădea ochii cu agresorii ei şi tot prima oară când le vedea cu adevărat feţele. Hoinarul, care avea să îşi reducă substanţial condamnarea depunând mărturie împotriva culturistului, avea o faţă albă cum e carnea de peşte şi un barbişon castaniu care îl alungea şi mai mult trăsăturile de cal. Chelise complet în vârful capului, iar părul rămas era argintiu, cu câteva şuviţe castanii ca barbişonul. Cu toate că era vară, purta o cămaşă cu guler înalt ca să îşi ascundă tatuajul. În apărarea lui a susţinut sus şi tare că luase o doză de LSD şi că nu prea ştiuse pe ce lume se află.

Culturistul era o namilă de om care, în aşteptarea procesului, se antrenase zilnic în curtea închisorii din Vermont, unde găsise nişte haltere. Puşcăriaşii spuneau că ridicase greutăţi până şi în zilele de iarnă, când era nevoit să cureţe zăpada de pe barele de metal. Laurel retrăi aceeaşi spaimă când îi revăzu ochii cenuşii. În vara aceea era ras în cap, dar auzise că în toamna dinainte purtase părul tuns scurt, ţepos. După ce a fost condamnat în Vermont, a fost extrădat în Montana, unde a fost judecat şi condamnat pentru uciderea profesoarei. Îşi ispăşea sentinţa — închisoare pe viaţă — într-o închisoare aflată la patruzeci şi cinci de minute de Butte. Cât despre hoinar, acesta, după ce a fost condamnat, a fost trimis la o închisoare corecţională de lângă Saint Albans, unde s-a trezit pe cea mai joasă treaptă a ierarhiei deţinuţilor: delincvenţii sexuali.

Desigur, după cele întâmplate, viaţa lui Laurel se schimbă din multe puncte de vedere, dar cea mai evidentă schimbare a fost faptul

că renunţă la plimbările cu bicicleta. Clemele îl salvaseră viaţa, dar senzaţia că e prinsă de bicicletă îi aducea în minte drumul de ţară din Underhill, un loc unde nu voia să se mai întoarcă niciodată. În copilărie fusese o înotătoare care promitea, aşa că, după câţiva ani de pauză, se întoarse la piscină. Se simţea bine când făcea mai multe bazine, iar mirosul de clor al apei o transporta instantaneu în West Egg, sanctuarul tihnit al copilăriei.

Celelalte schimbări fură mai puţin vizibile. Era atrasă mai degrabă de bărbaţi mai în vârstă, deoarece, îi explicase terapeutul, avea probabil nevoie să se simtă protejată, răsfăţată de un fel de tată care să o ferească de orice rău. Evita sala de gimnastică şi de forţă. Se apucase să ţină un jurnal. Dedica încă şi mai mult timp fotografiei. La colegiu se ţinea departe de ceilalţi, mai ales de confreriile unde îşi petrecuse majoritatea nopţilor la sfârşit de săptămână în primul an de studenţie. Apoi, în ultimul an, se hotărî să plece din căminul studenţesc şi să stea într-un apartament aproape de campus. Nu voia totuşi să locuiască singură — cu toate că aproape că se retrăsese din viaţa socială, avea stări de anxietate de care nici antidepresivele nu o puteau scăpa — iar Talia Rice, colega ei de cameră, sosită în Vermont la vârsta de optsprezece ani, ca şi ea, se oferise să îi ţină tovărăşie. Găsiră un apartament cu două dormitoare, o cameră de zi şi o bucătărie într-o clădire victoriană, masivă şi greoaie. Era un loc liniştit, ferit de agitaţia oraşului, aşa cum îşi dorise Laurel, dar, în acelaşi timp, destul de aproape de campus pentru ca Talia, o fată mult mai extrovertită, să nu aibă de suferit. Apartamentul era însorit, aşa cum insistase Talia să fie, de dragul prietenei sale.

Unii credeau că Laurel se ferea de lume. Îşi dădea şi ea seama, dar alungă acest gând cu o ridicare din umeri şi renunţă la rarele prietenii pe care le lega ocazional.

Desigur, cea mai notabilă schimbare era alta. Dacă nu ar fi fost victima unui atac atât de violent, Laurel nu ar fi revenit la mai vechea ei pasiune — înotul. Poate pare prozaic, simplist. Adevărul e însă că

viaţa e plină de momente care par prozaice până când le priveşti de la depărtare şi atunci îţi dai seama de şirul de evenimente pe care le-au declanşat. Ca să spunem lucrurilor pe nume, dacă Laurel nu şi-ar fi luat obiceiul de a veni aproape în fiecare dimineaţă la piscina şcolii, nu ar fi întâlnit-o pe directoarea unui cămin pentru persoane fără adăpost din Burlington, fostă studentă a Universităţii din Vermont, care a continuat să vină la piscină ani de zile după absolvire, ca să se menţină în formă. Şi nu ar fi ajuns să lucreze la cămin, mai întâi ca voluntar, cât a fost studentă, iar apoi, după ce a terminat studiile, ca angajat cu normă întreagă. Iar dacă nu ar fi lucrat la cămin, nu ar fi cunoscut un pacient de la spitalul de boli mintale, un domn blajin, cu cincizeci şi cinci de ani mai în vârstă decât ea, care se numea Bobbie Crocker.

La vremea când Laurel era un copil, tatăl ei îi dăduse un sfat: e plicticos să fii isteţ şi atât; mai important e să faci eforturi. Ei, da, nu ar trebui să uite niciodată că, pe când ea fusese crescută într-o casă frumoasă, într-un cartier luxos, de o mamă care o ducea cu maşina la meciurile de fotbal şi la antrenamentele de înot, marea majoritate a oamenilor trăiau deznădăjduiţi, într-o sărăcie lucie, aşa că, la un moment dat, era de aşteptat ca şi ea să dea înapoi ceva din ceea ce primise. Nu voia să îi sugereze, pe un ton ameninţător, că destinul îi pregătise acel moment fiindcă ea avusese întotdeauna mâncare pe îndestulate, fiindcă venea de la mall cu geanta plină de haine şi CD-uri şi găsea oricând un băiat cu care să se încurce.

Tatăl ei ştia totul despre consum, dar nimic despre băieţi. În orice caz, nimic realmente important. Murise la scurtă vreme după ce terminase ea colegiul, fără să aibă habar de apetitul sexual şi experimentele practicate în cercurile în care se învârtea Laurel, şi nici de vârtejul amoros care marcase primul ei an la Universitatea din Vermont.

Din cauză că era membru al Clubului Rotary, devenise ţinta multor ironii. Nutrea însă convingerea fermă că fiicele sale, odată ajunse la

vârsta adultă, aveau obligaţia morală să întindă o mână celor care nu fuseseră atât de răsfăţaţi de soartă. Clubul al cărui membru era construise un orfelinat în Honduras, şi tatăl lui Laurel mergea în fiecare an acolo în inspecţie, ca să se asigure că micuţii sunt mulţumiţi şi bine îngrijiţi. De aceea, Laurel lua întotdeauna apărarea membrilor clubului atunci când cei din jur făceau glume pe seama lor, explicând celor care aruncau remarce sarcastice că nu poţi să te amuzi pe seama unora care muncesc opt ore pe zi ca să ofere un adăpost copiilor ai căror părinţi au murit de SIDA sau ale căror locuinţe au fost distruse de uragan. Sora ei, care era cu cinci ani mai mare şi lucra ca agent la bursă, devenise membru activ al aceluiaşi club Rotary.

Laurel avea douăzeci şi trei de ani atunci când tatăl ei muri pe neaşteptate, victimă a unui atac de cord. Era convinsă că ştiuse câtă afecţiune avusese pentru el, dar asta nu o ajuta să umple golul rămas în urma lui. El şi mama lui Laurel ajunseseră la spitalul din Burlington, în noaptea de după ce fusese atacată, în mai puţin de trei ore. Cum? Un camarad, membru al clubului, avea un avion mic şi îi transportase el însuşi acolo.

Laurel şi prietenii ei din copilărie ştiau foarte bine că în clădirea de pe ţărmul Atlanticului, acum transformată în club, locuise cândva Jay Gatsby. De fapt, nici nu le prea păsa, aşa cum nu le păsa nici părinţilor ei sau ai prietenilor. Poate că bunicii lor să fi fost interesaţi. Dar Laurel şi prietenii ei, copii de nouă, zece sau unsprezece ani, nu îşi băteau capul cu părerile bunicilor. Clădirea clubului şi uriaşa sală de mese făcuseră parte din conacul de piatră al lui Jay Gatsby. Pereţii holului erau încă împodobiţi cu fotografii alb-negru, prăfuite, făcute la petrecerile date de Gatsby la începutul anilor '20. Toate persoanele fotografiate erau gătite şi înzorzonate. Ori cherchelite. Ori amândouă. Laurel îşi dădea seama că prietenii ei — băieţii, cel puţin — ar fi fost mai interesaţi de istoria clubului dacă bazinul în care petreceau zile întregi în timpul verii ar fi fost piscina de marmură în care Gatsby fusese împuşcat de George Wilson. Dar nu, acea piscină dispăruse

de mult, înlocuită de un bazin monstruos, în formă de L, care avea opt culoare de douăzeci şi cinci de metri pe latura lungă şi o porţiune specială pentru sărituri, adâncă de patru metri, pe latura scurtă. Pe margine erau o trambulină de un metru şi una de trei metri, iar pe laturile de nord şi vest se înşiruiau falnici meri sălbatici. În zilele fierbinţi de vară, tinerele mame îşi învăţau copilaşii să meargă la umbra lor. Laurel petrecu cinci ani ca membră a echipei de înot şi încă trei ca săritoare.

Pe lângă aceasta, toată lumea ştia că dintre cele trei case aflate dincolo de golful unde li se răsturnau canoele, vila situată cel mai la nord aparţinuse odată lui Tom şi Daisy Buchanan. Daisy fusese frumoasa din Louisville după care tânjise Gatsby, iar Tom — soţul ei. Casa în stil georgian colonial a soţilor Buchanan era cea mai veche dintre cele trei. Celelalte două fuseseră ridicate când Pamela Buchanan Marshfield — fiica lui Tom şi a lui Daisy — împărţise proprietatea, la începutul anilor '70. Acolo unde cândva se întindea o jumătate de pogon de trandafiri se afla acum un teren de tenis care aparţinea unei familii numite Shephard. Pe locul unde fusese grajdul pentru caii folosiţi de Tom Buchanan la polo pe iarbă se înălţa acum o casă în stil Tudor, proprietate a unei familii numite Winston. Pamela vânduse restul proprietăţii — casa în care crescuse şi locuise cu soţul ei până aproape să împlinească şaizeci de ani — în 1978, cu un an înainte să se nască Laurel.

Drept urmare, Laurel nu a cunoscut-o pe Pamela când era copil. Nu a întâlnit-o decât mult mai târziu, când era ea însăşi adultă.

Tatăl ei o ştia însă pe Pamela. Nu se cunoşteau prea bine, dar nu din cauză că Pamela ar fi fost o excentrică singuratică, ci pur şi simplu fiindcă Pamela şi soţul ei se învârteau prin cercuri de oameni mai vârstnici decât părinţii lui Laurel (şi mai bogaţi, oricât de greu ar părea de crezut). Pe deasupra, din motive lesne de înţeles, nu erau membri ai clubului mai puţin pretenţios de pe celălalt mal al golfului. Pamela

soţul ei frecventau un club nautic mult mai şic, aflat ceva mai la est, în Long Island.

Cu toate acestea, când retrăia momente din copilărie, Laurel nu îşi aducea aproape niciodată aminte de nume ca Gatsby şi Buchanan. Şi chiar dacă se gândea vreodată la persoanele acelea, pentru ea erau un fel de fantome, fără nici o legătură cu viaţa ei.

Dar apoi văzu fotografiile cu margini zdrenţuite rămase de la Bobbie Crocker — un bătrân nevoiaş, blând din fire (majoritatea timpului) şi bolnav mintal — atunci când acesta murise, la vârsta de optzeci şi doi de ani. Avusese un atac de apoplexie în timp ce urca scara spre camera lui, în ceea ce fusese odată hotelul New England, devenit acum un cămin de douăzeci şi patru de apartamente subvenţionate de stat, pe care persoanele fără adăpost le puteau închiria plătind 30 la sută din pensia de handicapat sau alocaţia socială, sau numai 5 dolari dacă nu aveau nici un fel de venit. Nimeni nu ştia ca Bobbie să fi avut familie, aşa că asistenta socială fu cea care descoperi cutia cu fotografii vechi în dulapul din cameră. Erau într-o stare jalnică, aşezate vraf una peste alta, sau înghesuite în dosare, ca nişte chitanţe de telefon, dar figurile subiecţilor erau uşor de recunoscut. Chuck Berry. Robert Frost. Eartha Kitt. Beatnici. Interpreţi de jazz. Sculptori. Oameni jucând şah în Piaţa Washington. Băieţi jucând fotbal pe o stradă din Manhattan, sub o reclamă imensă pentru hotdogi. Podul Brooklyn. Şi câteva fotografii, evident de dată mai recentă, făcute în Underhill, Vermont. În câteva se vedea un drum de ţară — bine cunoscut lui Laurel — iar într-una era o fată pe bicicletă.

Separat, într-un plic luat de la o felicitare, erau instantanee, ceva mai mici, dar la fel de prost păstrate. Recunoscu imediat casa Pamelei Buchanan Marshfield. Apoi clubul, aşa cum îl ştia din copilărie, cu turnul în stil normand de pe vremea unui contrabandist numit Gatsby. Piscina de atunci, cu turnul în spate. Fotografii făcute la petreceri, întocmai ca cele care împodobeau sala de mese a clubului. Pamela Buchanan Marshfield când era doar o fetiţă, împreună cu un băieţel